

Arrest

nr. 55 380 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 1999 en heeft zich op 29 juli 1999 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 22 december 2000 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekster geen gevolg gegeven had aan haar oproeping voor gehoor.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 3 mei 2002. Op 24 september 2002 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat verzoekster geen gevolg gegeven had aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen.

1.3. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in op 14 januari 2005. Op 20 april 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met

bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekster geen gevolg gegeven had aan de oproeping of het verzoek om inlichtingen.

1.4. Verzoekster diende een vierde asielaanvraag in op 6 juni 2008. Op 12 augustus 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd wegens laattijdigheid bij arrest nr. 18.337 van 4 november 2008 verworpen.

1.5. Verzoekster diende een vijfde asielaanvraag in op 13 mei 2009.

1.6. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 13 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 augustus 2010.

1.7. Op 12 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 oktober 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Bilkas, Al-Dakhiliya, en de Egyptische nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in een moslimfamilie. Door het contact met christenen begon u de islam in vraag te stellen en tijdens uw universitaire studies (u studeerde voor tandarts) geraakte u ervan overtuigd dat er geen logica zat in de islam en voelde u zich hoe langer hoe meer aangetrokken tot het christendom. Sinds midden 1995 nam u deel aan kerkdiensten en vanaf einde 1995 kreeg u problemen met de staatsveiligheid. De situatie werd onhoudbaar voor u en u aanvaardde een job in Mekka (Saoudie-Arabië).

Tijdens een vakantie in Egypte, oktober 1997, werd u gedoopt en kreeg u de naam Mary Korollus. U keerde terug naar Mekka en begon vervolgens in Jeddah te werken. Na een kerkbezoek in al-Gizeh, u was hier op vakantie, werd u door een man neergestoken. U legde geen klacht neer uit vrees door de staatsveiligheid te worden gedood. Gezien uw appartement door onbekenden in de gaten werd gehouden, ging u naar de kerk en via uw biechtvader kwam u in contact met een christelijke familie die u tot uw vertrek op 15 juli 1999 onderdak verleende. U verliet het land via de luchthaven van Cairo met uw eigen paspoort en visum en kwam naar België. In augustus 1999 vernam u van uw biechtvader dat de priester die u had gedoopt, Johannes Kamal, intussen was opgepakt. In deze periode vernam u ook dat uw naam op een zwarte lijst staat en in 2002 vernam u van uw advocaat dat u in beroep tot drie jaar gevangenisstraf bent veroordeeld.

Op 29 juli 1999 diende u in België een eerste asielaanvraag in, in dezer werd op 22 december 2000 een beslissing tot weigering van verblijf genomen omdat u zich niet had aangeboden voor uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 3 mei 2002 diende u een tweede asielaanvraag in, in dezer werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 24 september 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen omdat u zich niet had aangeboden voor uw gehoor. Op 14 januari 2005 diende u een derde asielaanvraag in. In dezer werd op 20 april 2005 weerom een beslissing tot weigering van verblijf genomen omdat u zich niet had aangeboden voor uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 6 juni 2008 hebt u een vierde keer asiel aangevraagd. Op 12 augustus 2008 nam het CGVS in deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 september 2008 diende u tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dit beroep werd op 4 november 2008 verworpen. Op 13 mei 2009 diende u dan op basis van dezelfde feiten een vijfde asielaanvraag in.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden opgemerkt dat u zich in kader van deze vijfde asielaanvraag baseert op dezelfde motieven zoals door u ingeroepen in kader van uw eerdere asielaanvragen (CGVS p.1). Er moet op gewezen worden dat de door u ingeroepen asielmotieven negatief beoordeeld werden. Meerbepaald werd in kader van uw vierde asielaanvraag door het CGVS geoordeeld dat er weliswaar niet getwijfeld werd aan uw bekering tot het christendom op zich, doch dat er totaal geen geloof kon worden gehecht aan de concrete problemen die u naar aanleiding van uw christelijke overtuiging en bekering in Egypte beweerde te hebben ondervonden. De

door u afgelegde verklaringen en de door u neergelegde documenten in kader van uw vijfde asielaanvraag moeten in het licht hiervan beoordeeld worden.

U gevraagd naar de nieuwe elementen waarop u uw vijfde asielaanvraag baseert, verwijst u naar een aantal documenten. Vooreerst legt u een doktersattest neer, dd. 9 februari 2009. U gevraagd wat u met dit attest wil aantonen, stelt u dat de dossierbehandelaar tijdens het vorige gehoor, hierbij verwijzend naar het gehoor op het CGVS in kader van uw vierde asielaanvraag dd. 14 juli 2008, niet wilde geloven dat u was mishandeld en het "Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen" (BCHV) u aangeraden had naar een dokter te gaan (CGVS p.2). Dient opgemerkt dat in dit attest gesteld wordt dat u in Egypte slachtoffer was van agressie en lichamelijke letsels en een trauma hebt opgelopen. Het CGVS betwist niet dat u letsels hebt opgelopen en psychologische problemen hebt, doch er kan geen geloof worden gehecht aan de manier waarop en de omstandigheden waarin u deze letsels en trauma zou hebben opgelopen. We verwijzen hiervoor naar de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw vierde asielaanvraag en waaruit duidelijk blijkt dat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen. Dezelfde opmerking geldt voor het door u neergelegde psychologische attest opgemaakt op 7 mei 2009.

Voorts legt u nog een aantal artikels neer. Vooreerst een artikel waarin wordt gesteld dat twee christelijke zussen veroordeeld werden omdat ze de islam hadden verloochend. Ze stonden immers zonder hun medeweten officieel als moslim geregistreerd omdat hun christelijke vader tot de islam was 'overgegaan' en hadden op hun huwelijkscertificaat laten opnemen dat ze christen waren. Verder een artikel waarin wordt bericht dat een priester tot vijf jaar gevangenis werd veroordeeld omdat hij een moslimmeisje in de echt had verbonden met een christen. Dient opgemerkt dat deze door u neergelegde artikels geen betrekking hebben op uw persoonlijke asielrelaas en de situaties die hierin worden beschreven niet kunnen worden veralgemeend. De overige door u neergelegde artikels werden reeds besproken in kader van uw vierde asielaanvraag.

Ook de opmerkingen van het BCHV (zie schrijven BCHV, dd. 12 mei 2009 met als ref: 4864588), die tussenkomt in uw asielprocedure, vermag niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. Zo stelt het BCHV vooreerst dat uw vierde asielaanvraag werd afgewezen omdat u in kader van uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts summier mocht antwoorden op de vragen en dit gehoor daarenboven in het Engels werd afgenomen, een taal dewelke u niet voor 100% beheerste. Dient in dezer te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat u zelf in kader van deze tweede asielaanvraag taalkeuze Engels hebt gedaan (zie formulier taalkeuze dd. 03/05/2002 in administratief dossier) en er nergens uit het gehoorverslag van DVZ kan worden afgeleid dat er zich misverstanden of fouten zouden hebben voorgedaan. Bovendien werd het verslag u voorgelezen waarna u voor akkoord hebt getekend (zie gehoorverslag DVZ, dd. 7 mei 2002).

Voorts stelt het BCHV dat de door het CGVS opgeworpen elementen, dat u zonder problemen met uw eigen paspoort en visum het land hebt verlaten, dat u op het CGVS verklaard hebt dat u niet schuldig bevonden werd aan 'bekering tot het christendom', en de door u toen neergelegde documenten 'niet dienend' zijn, vatbaar zijn voor interpretatie. In dezer dient te worden opgemerkt dat deze elementen gedetailleerd en uitgebreid werden besproken in de beslissing genomen door het CGVS in kader van uw vierde asielaanvraag.

Verder stelt het BCHV dat ook ervaringen die andere personen in dezelfde situatie hebben gedaan relevant zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag en verwijst het BCHV nog naar artikels uit het UNHCR-Handboek en naar rapporten van het US Department of State en de Immigration and Refugee Board of Canada. Dient opgemerkt dat het CGVS ieder asioldossier individueel beoordeelt op basis van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker. Zoals echter blijkt uit de beslissing genomen door het CGVS in kader van uw vierde asielaanvraag wordt er niet getwijfeld aan uw bekering op zich, maar kan er totaal geen geloof worden gehecht aan de problemen die u naar aanleiding van uw christelijke overtuiging en bekering beweert te hebben ervaren. Dit werd uitgebreid gemotiveerd in de door het CGVS genomen beslissing in kader van uw vierde asielaanvraag.

Tot slot dient opgemerkt dat ook uw bewering nog steeds te autoriteiten te vrezen en u uw vrienden niet telefonisch durft te contacteren uit angst dat de lijnen worden afgeluisterd reeds besproken werd in kader van deze vierde asielaanvraag. Uw verdere verklaring dat ook uw vrienden u gevraagd hadden hen niet te meer te contacteren kan gezien de bedrieglijkheid van de door u aangehaalde asielmotieven niet overtuigen (CGVS p.3).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat haar asielrelaas geloofwaardig is en zij omwille van religieuze motieven wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging doet gelden in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster herhaalt haar asielmotieven en betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat er zich een geloofwaardigheidsprobleem met betrekking tot de door haar aangevoerde feiten voordoet. Bij gebreke aan de status van vluchteling, stelt verzoekster dat zij subsidiair dient beschermd te worden omdat zij zal gefolterd worden, zij minstens het voorwerp zal uitmaken van onmenselijke of vernederende behandelingen door (extreme) Egyptische burgers en/of zeker door de autoriteit omwille van haar bekering tot het christendom als voormalige moslima.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters vijfde asielaanvraag geweigerd omdat de door haar nieuw neergelegde documenten in de vijfde asielaanvraag niet van dien aard zijn dat ze de in het kader van haar vierde asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar problemen naar aanleiding van haar christelijke overtuiging en bekering kunnen wijzigen, zoals uitgebreid wordt toegelicht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeksters huidige en vijfde asielaanvraag op dezelfde asielmotieven gebaseerd is dan haar vorige asielaanvragen, met name dat zij vreest voor vervolging in haar land van herkomst, Egypte, vanwege haar bekering als moslima tot het christendom. Verzoeksters eerste, tweede en derde asielaanvraag werden afgesloten met een (bevestigende) beslissing van weigering van verblijf omdat zij telkens geen gevolg gaf aan de oproeping om te verschijnen voor haar gehoor of voor verdere inlichtingen. In het kader van verzoeksters vierde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat niet zozeer het feit dat zij zich tot het christendom zou hebben bekeerd betwist werd, doch wel dat geen geloof kon worden gehecht aan de concrete problemen die verzoekster naar aanleiding van haar christelijke overtuiging en bekering in Egypte zou hebben ondervonden. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat verzoekster (i) in de loop van haar verschillende asielaanvragen haar verklaringen met betrekking tot haar problemen met de autoriteiten heeft aangedikt en gewijzigd, (ii) het opmerkelijk is dat verzoekster voor het indienen van haar vierde asielaanvraag

nooit enige allusie heeft gemaakt op het feit dat zij na een kerkbezoek werd neergestoken omwille van haar bekering, noch op het feit dat de priester die haar gedoopt zou hebben door de Staatsveiligheid werd opgepakt en zij tot op heden geen nieuws heeft aangaande zijn situatie, (iii) haar verklaringen omtrent haar veroordeling tot drie jaar gevangenisstraf tegenstrijdig zijn met de vermeldingen in de kopie van de veroordeling, waarvan overigens de herkomst en de authenticiteit niet kan worden nagegaan, (iv) het schrijven van haar advocaat waarin wordt bevestigd dat verzoekster veroordeeld werd geen objectieve bewijswaarde heeft en documenten hoe dan ook slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is, (v) het gegeven dat verzoekster zonder enig probleem met haar eigen paspoort en visum het land heeft kunnen verlaten er niet op wijst dat zij problemen met de autoriteiten zou hebben, (vi) ook het feit dat zij zich tot driemaal toe niet heeft aangeboden voor een gehoor of inlichtingen bij de Belgische asielinstanties teneinde haar asielmotieven uiteen te zetten manifest afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees, en (vii) de door haar neergelegde documenten de negatieve appreciatie van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal van 12 augustus 2008 werd bij arrest nr. 18.337 van 4 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wegens laattijdigheid verworpen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een nieuwe asielaanvraag, in casu de vijfde, de beslissing met betrekking tot de vierde asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vijfde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Verzoekster beroept zich in het kader van haar vijfde asielaanvraag nog steeds op haar bekering tot het christendom en de problemen die zij hierdoor zou ondervonden hebben en zij legt ter staving van haar vijfde asielaanvraag volgende documenten voor: een doktersattest van 9 februari 2009, een psychologisch attest van 7 mei 2009, twee artikels over de vervolging van christenen en een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (BCHV) van 12 mei 2009.

2.5. In de mate verzoekster aanvoert herhaaldelijk te hebben verklaard dat zij ingeval van terugkeer naar Egypte onmiddellijk zou opgepakt worden door de agenten van de Staatsveiligheid gelet op het bestaan van een definitief vonnis dat haar veroordeelt wegens bekering, kan deze opmerking niet in aanmerking worden genomen en gaat zij voorbij aan de motieven van de beslissing in het kader van haar vierde asielaanvraag, die gezag van gewijsde heeft.

De ernst en de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden vervolgingsproblemen worden fundamenteel ondermijnd door haar eigen houding en gebrek aan medewerking met de asielinstanties bij het onderzoek van haar asielaanvraag. Zo wordt een eerste asielaanvraag ingediend op 29 juli 1999, die werd afgesloten op 22 december 2000 omdat verzoekster geen gevolg gaf aan een oproeping. Verzoekster wacht dan anderhalf jaar om een tweede asielaanvraag in te dienen op 17 mei 2002 en geeft opnieuw geen gevolg aan een oproeping, dit keer aan een oproeping van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met als gevolg een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 24 september 2002. Bijna drie jaar later, met name op 20 april 2005 dient verzoekster een derde asielaanvraag in; zij geeft geen gevolg aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken. Drie jaar later, op 6 juni 2008 wordt de vierde asielaanvraag ingediend en afgesloten met een beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is laattijdig. De huidige asielaanvraag werd ingediend op 13 mei 2009. De vaststellingen dat verzoekster zo lang wacht tussen de asielaanvragen en zij meermaals niet opdaagt voor een gehoor, staan haaks op haar voorgehouden vrees voor vervolging. Daarenboven komt de vaststelling dat verzoekster haar land legaal heeft verlaten in het bezit van een geldig Egyptisch paspoort met een Schengenvisum. Het is overigens merkwaardig dat verzoekster blijkens haar paspoort dat in 2002 verliep, een visum heeft verkregen voor de Verenigde Staten op 5 januari 2001 dat verliep op 4 januari 2006.

Waar verzoekster stelt dat de medische attesten van 9 februari 2009 en 7 mei 2009 ten onrechte van tafel werden geveegd omdat hieruit nochtans blijkt welke fysieke en psychische schade zij heeft geleden ten gevolge van haar vervolging, gaat zij voorbij aan de motivering dat op zich niet wordt getwijfeld aan de letsels en de psychologische problemen die verzoekster heeft doch dat er, gezien de bevindingen in het kader van haar vierde asielaanvraag, geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop en de omstandigheden waarin zij deze letsels en trauma's zou hebben opgelopen. Verzoekster gaat er aan voorbij dat zij niet in het minst aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar vlucht uit Egypte in 1999 het slachtoffer is geweest van vervolging, vaststelling die niet wordt ontkracht door een loutere herhaling van het relaas dienaangaande.

2.6. Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet kan volstaan met de volgende overwegingen omtrent verzoeksters bekering: *“dat deze door u neergelegde artikels geen betrekking hebben op uw persoonlijke asielrelaas en de situaties die hierin worden beschreven niet kunnen worden veralgemeend.”*, en *“Verder stelt het BCHV dat ook ervaringen die andere personen in dezelfde situatie hebben gedaan relevant zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag en verwijst het BCHV nog naar artikels uit het UNHCR-Handboek en naar rapporten van het US Department of State en de Immigration and Refugee Board of Canada. Dient opgemerkt dat het CGVS ieder asioldossier individueel beoordeelt op basis van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker.”*

De Raad herhaalt dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaat van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De Raad stelt vast dat een essentieel element van verzoeksters relaas haar bekering is. Zelfs indien geen geloof wordt gehecht aan het opgediste relaas met betrekking tot de vervolgingsfeiten, wijst de Raad erop dat niet werd onderzocht of bekering op zich in Egypte kan leiden/leidt tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Krachtens artikel 39/2, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *“de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”*.

Vermits niet werd onderzocht of in hoofde van verzoekster bekering op zich tot het christendom in Egypte kan leiden of leidt tot vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade en aan het administratief dossier ook geen informatie is opgenomen dienaangaande, kan de Raad niet komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing 99/23085W genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 oktober 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS